

Θετικές διεργασίες και προβληματισμοί είναι σε εξέλιξη στη βάση της ΛΑΕ, όπως φαίνεται από το κείμενο 30 μελών από όλη την Ελλάδα, όπου ζητούν μεταξύ άλλων ξεκάθαρη θέση κατά της ΕΕ, δημοκρατική συγκρότηση και συμμαχίες προς τα αριστερά. Από την άλλη, χθες η ηγεσία της ΛΑΕ δημοσίευσε μία πολυσέλιδη διακήρυξη που σε γενικές γραμμές επαναλαμβάνει το πολιτικό πλαίσιο του Σεπτεμβρίου και δείχνει σαφή τάση πρώτα να κατοχυρωθεί, σε επίπεδο κοινωνίας, τόσο η ηγεσία όσο και η πολιτική γραμμή, ώστε μετά να γίνει ένα συνέδριο ουσιαστικά επικύρωσης (και οι οργανωμένες δυνάμεις που φιλοδοξούν να αποτελέσουν την «αριστερή πλατφόρμα» -και όχι ηγεμονική τάση- εντός της ΛΑΕ, δυστυχώς φαίνεται να συναινούν και πρακτικά να συμβάλλουν σε αυτό).

Για την ίδια τη διακήρυξη θα μπορούσαν να γραφτούν διάφορα. Συνολικά αναπαράγει αυτούσιες όλες τις προβληματικές πλευρές του ΣΥΡΙΖΑ του 2012, με κάποια καλοδεχούμενα προχωρήματα (έξοδος από ευρώ και ΝΑΤΟ, εθνικοποιήσεις χωρίς αποζημιώσεις στο μεγάλο κεφάλαιο) τα οποία όμως δεν αλλάζουν τη συνολική εικόνα: Η φυσιογνωμία που επιχειρείται να κατοχυρωθεί από την ηγεσία της ΛΑΕ είναι αυτή της συνεπούς σοσιαλδημοκρατίας. Όλο το κείμενο διαπνέεται από άκραιο κυβερνητισμό, ουσιαστικά περιγράφει τι θα κάνει η... κυβέρνηση της ΛΑΕ, πώς θα ξαναπιάσει το νήμα που άφησε ο ΣΥΡΙΖΑ τον Ιούλη του '15 μετά το δημοψήφισμα (μέχρι τότε μάλλον πήγαιναν όλα καλά – αφού και η ηγεσία του Αριστερού Ρεύματος συμμετείχε και νομιμοποιούσε...). Συνεχίζει να αρνείται να μιλήσει για τη φύση της ΕΕ και ρίχνει τα πάντα στους σημερινούς συσχετισμούς εντός της: Λέει πως το δίλημμα που ΙΣΩΣ να τεθεί είναι «σύγκρουση με τη **σημερινή Ε.Ε.** ή εγκατάλειψη του προοδευτικού, ριζοσπαστικού μας προγράμματος» – μήπως να το ξανασκεφτούμε, αφού αύριο μπορεί να μετατραπεί σε μία άλλη Ε.Ε.; Υπάρχει καλύτερη Ε.Ε. και τη θέλουμε; Δεν μπορώ να μη σχολιάσω και το σλόγκαν «για μια νέα Ελλάδα σε μια άλλη Ευρώπη» – δεν θέλω να γίνω κακεντρεχής αλλά ειλικρινά μου θύμισε την αφίσα του Ανδρέα Παπανδρέου που έλεγε «για μια Ελλάδα που αγαπάμε σε μια Ευρώπη που θέλουμε». Θα αναμετρηθεί η αριστερά επί της ουσίας με την ηγεμονική αφήγηση των «Μένουμε Ευρώπη» και της Ε.Ε.-«Ευρώπης των λαών» ή θα κοροϊδεύουμε – και θα κοροϊδευόμαστε; Για το χρέος, η θέση της διακήρυξης είναι «...στάση πληρωμών για τη διαγραφή του “παράνομου, επονείδιστου και επαχθούς χρέους”- όπως αυτό περιγράφεται στο πόρισμα της αρμόδιας επιτροπής της Βουλής- ή τουλάχιστον του μεγαλύτερου μέρους του». Δηλαδή το χρέος είναι «παράνομο, επονείδιστο και επαχθές» αλλά η κυβέρνηση της ΛΑΕ μπορεί και να δεχθεί να πληρώσουμε π.χ. το 40%; Όσο για τους μετανάστες, συνεχίζει να αρνείται να μιλήσει για πολιτικά μέτρα όπως νομιμοποίηση και μιλάει γενικά για «πολιτική ανθρωπισμού».

Αυτά είναι τα πολύ βασικά, θα μπορούσε κανείς να σχολιάσει πολλά σημεία ακόμη. Το μεγαλύτερο πρόβλημα όμως για μένα είναι η ουσία της πολιτικής πρότασης, η εναπόθεση των ελπίδων εκ νέου στην... «κυβέρνηση της αριστεράς» (παρά τις διακηρύξεις κατά του κυβερνητισμού – και ο ΣΥΡΙΖΑ αυτά έλεγε άλλωστε) και ο περιορισμός σε μία σοσιαλδημοκρατική πρόταση (παρά τις θολές παραπομπές στον «σοσιαλισμό του 21ου αιώνα» – ξανά, και ο ΣΥΡΙΖΑ τα ίδια έλεγε, παραπέμποντας επί της ουσίας τον σοσιαλιστικό μετασχηματισμό στις καλένδες, λέγοντας ότι τώρα προέχει να «σώσουμε την οικονομία»).

Ελπίζω ότι οι άνθρωποι που στήριξαν τον ΣΥΡΙΖΑ δεν θα ξανακάνουν το ίδιο λάθος, θα δουν πού οδήγησε το κίνημα, την αριστερά και εν τέλει την κοινωνία η αναμονή της κυβερνητικής λύσης από τα πάνω, ότι δεν θα χτίσουν εκ νέου έναν φορέα ανάθεσης και σοσιαλδημοκρατικής διαχείρισης, έναν φορέα που θα

υπόσχεται εύκολες λύσεις χωρίς πολλές ρήξεις «επειδή αλλιώς τρομάζει ο κόσμος». Επειδή λοιπόν εμείς νομίζουμε ότι ο Μαρξ... δεν έλεγε βλακείες, ας τον θυμηθούμε:

«Οι κομμουνιστές θεωρούν ανάξιο τους να κρύβουν τις απόψεις και τις προθέσεις τους. Δηλώνουν ανοιχτά ότι οι σκοποί τους μπορούν να πραγματοποιηθούν μονάχα με τη βίαιη ανατροπή όλου του σημερινού κοινωνικού καθεστώτος.»

(από το Κομμουνιστικό Μανιφέστο)

Κι επειδή αν πρέπει να κρατήσουμε ένα μάθημα από την πορεία του ΣΥΡΙΖΑ είναι ότι, αν δεν κοιτάς εκεί που θέλεις να πας, στο τέλος θα πας εκεί που κοιτάς... Αυτή τη φορά, ας το πάρουμε αλλιώς.